

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 8C/334/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415207462
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alžbeta Marková
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2020:1415207462.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV sudkyňou JUDr. Alžbetou Markovou v právnej veci žalobcov: 1. V. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XXX/XX, Prievidza a 2. C. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. XXX/XX, Prievidza, zast. Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom so sídlom Martina Rázusa 19, Lučenec, proti žalovaným: 1. TAXI TAXI red cars s.r.o., so sídlom Vyšehradská 12, Bratislava, IČO: 45 422 915 a 2. Generali Poist'ovňa, a.s., so sídlom Lamačská cesta 3/A, Bratislava, IČO: 35 709 332, zast. MST PARTNERS, s.r.o. so sídlom Laurinská 3, Bratislava, IČO: 36 861 545 o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy 20.000 €, takto

rozhodol:

- I. Súd návrh žalovaného v 2. rade na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 7.000 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Žalovaní v 1. a 2. rade sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi v 2. rade sumu 7.000 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- IV. Súd žalobu žalobcov v 1. a 2. rade vo zvyšnej časti **z a m i e t a**.
- V. Žalobca v 1. rade **m á** voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
- VI. Žalobca v 2. rade **m á** voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade (ďalej len žalobcovia) sa žalobou doručenu súdu dňa 2.6.2015 domáhali, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade (ďalej žalovaní) spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 20.000 € a žalobcovi v 2. rade sumu 20.000 € a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnili tým, že podľa právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 13/2013 spôsobil dňa X.X.XXXX C. B., nar. XX.XX.XXXX dopravnú nehodu keď riadil služobné motorové vozidlo značky M. H. Z. W. v Prievidzi na ulici T. M. na autobusovej stanici, kde v dôsledku nevenovania dostatočnej pozornosti premávke na pozemných komunikáciách a situácii za vozidlom, pri cúvaní sa dostatočne nepresvedčil, či môže vykonať takýto úkon a nezabezpečil si cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby, v dôsledku čoho narazil zadnou časťou do chodca V. N. prechádzajúceho v tom čase cez vozovku, ktorý na následky zranenia zomrel dňa X.X.XXXX. Príčinou nehody bolo závažné porušenie zákonných povinností zamestnancom žalovaného v 1. rade a následkom trestného činu bola smrť V. N., ktorý bol otcom žalobcov. Žalobcovia majú za to, že žalovaný v 1. rade zasiahol do práv na ochranu osobnosti žalobcov podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a toto porušenie právnych povinností malo za následok, že žalobcovia stratili otca a možnosť rozvíjať citové väzby so

svojou najbližšou osobou. Žalobcovia majú za to, že k neoprávnenému zásahu došlo organizáciou - žalovaným v 1. rade, keďže motorové vozidlo viedol vodič žalovaného v 1. rade a ktorý bol v riadnom zamestnaneckom pomere. Vodič konal v rámci plnenia úloh organizácie, nešlo o čiernu jazdu, ale vykonával činnosť pre žalovaného v 1. rade a teda nešlo o tzv. exces. Platí zásada, podľa ktorej ak bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, kedy určujúcim je existencia miestneho, časového a vecného vzťahu k plneniu činnosti takejto osoby, potom občianskoprávna sankcia podľa § 13 Občianskeho zákonníka postihuje samotnú právnickú osobu podľa analógie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka. Žalovaný v 1. rade bol v čase nehody aj prevádzkovateľom motorového vozidla, preto je možné použitie § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 853 Občianskeho zákonníka pri určení zodpovednej osoby. Pozostalí žalobcovia citlivo vnímajú tento traumatizujúci dôsledok, ktorým bolo zasiahnuté do ich rodinného a súkromného života, pričom za pôvodcu zásahu považujú žalovaného v 1. rade. Žalobcovia mali s nebohým dobrý vzťah, smrťou otca sa navždy zmenil ich život, každá spomienka vyvoláva v žalobcoch beznádej niečo zmeniť a všetci členovia rodiny prežívajú traumu, zúfalstvo, smútok, citovú ujmu, úzkosť z trvalej straty blízkej osoby a nemožnosti ďalšieho spoločného života s blízkou osobou. Žalobcovia sú názoru, že nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do ich osobnostných práv je predmetom povinného zmluvného poistenia ako jeho rozsah ustanovuje § 4 ods. 2 zákona o PZP, podľa ktorého má poistený právo, aby poisťovateľ za neho nehradil poškodeným škodu na zdraví a náklady pri usmrtení, avšak pojem „škody“ nedefinuje a preto je nutné ho osobitne vyložiť s prihliadnutím na všetky okolnosti v súvislosti s komunitárnym právom Európskej únie, ktoré bolo príčinou prijatia tohto právneho predpisu do právneho poriadku Slovenskej republiky. Účel ustanovení o povinnom zmluvnom poistení je vymedzený sekundárnym právom Európskej únie najmä článkom 3 ods. 1 smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, článkom 1 ods. 1 a 2 smernice Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 a článkom 1 ods. 1 smernice Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990. Zákonné ustanovenia o PZP je potrebné vykladať „eurokonformne“ v súlade s komunitárnym právom, na základe ktorého bol zákon prijatý a vo svetle rozhodovacej činnosti ESD tak, že ich nemajetková ujma je krytá povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu, ktoré mal žalovaný v 1. rade uzatvorené so žalovaným v 2. rade. Ohľadne výšky nemajetkovej ujmy žalobcovia poukázali na závažnosť vzniknutej ujmy, ktorá je nenapraviteľná a bude sprevádzať pozostalých žalobcov po celý zvyšok života a na hrubé porušenie dôležitých povinností zamestnancom žalovaného v 1. rade, ktoré viedli k tragickej dopravnej nehode a zapríčinili stratu rodinného príslušníka žalobcov. Za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch považujú žalobcovia pre žalobcu v 1. rade a pre žalobcu v 2. rade za zásah do práva na ochranu osobnosti a to práva na súkromie a rodinný život a rozvoj citových väzieb s otcom, sumu 20.000 € pre každého.

2. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade. Uviedol, že v trestnom spise sp. zn. 2T 13/2013 sa nenachádza zmienka o tom, že by bolo vyžiadané a zaistené písomné stanovisko a vyjadrenie zodpovednej osoby zastupujúcej žalovaného v 1. rade k používaniu a v tom čase použitiu osobného motorového vozidla zn. M. H. EČ XXX F. Pán C. B. mal uvedené vozidlo dňa X.X.XXXX v čase od 08,00 do 19,00 hod. zapožičané pre svoju súkromnú potrebu /odvoz svojich známych/ od držiteľa vozidla a nikdy nemal uzatvorený žiadny pracovný vzťah so spoločnosťou TAXI TAXI red cars s.r.o. a nikdy pre ňu nevykonával žiadnu pracovnú činnosť. Pán C. B. sa dňa 1.6.2012 prišiel zaujímať o možnosť pracovať pre žalovaného v 1. rade ako vodič, pričom po jeho preverení žalovaný v 1. rade zistil, že jeho znalosť ulíc v Prievidzi je na slabšej úrovni, ale ako vodič ovládal vozidlo spoľahlivo. Dohodli sa, že v pondelok 4.6.2012 príde podpísať pracovnú zmluvu a potom, čo si zdokonalí znalosť ulíc v Prievidzi, bude môcť nastúpiť do práce. Pán B. požiadal o zapožičanie vozidla pre svoju súkromnú potrebu a to v čase od 08,00 do 18,00 hod dňa 2.6.2012, čo mu bolo žalovaným držiteľom vozidla umožnené.

3. Žalovaný v 2. rade žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade, nakoľko subjektom povinným poskytnúť peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka je narušiteľ osobnostných práv poškodenej osoby; rovnako s prihliadnutím na fakt, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je súčasťou poistného krytia poskytnutého žalovaným v 2. rade; a tiež vzhľadom na to, že v zmysle aktuálnej judikatúry neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti nespĺňa podmienku vzniku priameho nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy voči poisťovni; akýkoľvek iný výklad považuje žalovaný v 2. rade za výklad v rozpore s požiadavkou právnej istoty a s princípmi právneho štátu. Žalovaný v 2. rade je názoru, že primerané zadostučinenie v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka môže byť poskytnuté buď v morálnej forme alebo

vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uvedené nároky blízkych osôb zákon o povinnom zmluvnom poistení neuvádza medzi nárokmi, ktoré podliehajú rozsahu poistného krytia zmluvného poistenia (viď § 4 ods. 2,3 zákona o povinnom zmluvnom poistení). Z hľadiska gramatického znenia ani systematickým výkladom nie je možné náhradu nemajetkovej ujmy blízkych osôb po obetiach dopravnej nehody subsumovať pod „náhradu škody na zdraví“ v zmysle § 4 ods. 2. písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení, táto sa vykladá v zmysle § 444 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorý pod škodu na zdraví zahŕňa náhradu za bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia, nie však nemajetkovú ujmu v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka. Zákon o povinnom zmluvnom poistení používa pojem škoda na zdraví a nie náhrada nemajetkovej ujmy. Tento nárok môže byť poškodenému priznaný len vtedy, ak ho uplatňuje voči povinnej osobe, teda voči osobe, ktorá svojim konaním do osobnostných práv poškodeného zasiahla. Je potrebné rozlišovať medzi náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 Občianskeho zákonníka) a náhradou škody (§415 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo §788 a nasl. Občianskeho zákonníka alebo v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení). Nemajetková ujma teda nie je predmetom poistného krytia. Žalovaný v 2. rade poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, rozhodnutie Krajského súdu v Prahe sp. zn. 36C 16/2004 zo dňa 20.5.2004, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 139/2011 zo dňa 30.10.2012. Ďalej uviedol, že má za to, že znenie relevantnej legislatívy ukladá členským štátom, aby ich zákonná úprava rozsahu povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zahŕňala iba škodu na majetku, ako aj ujmy na zdraví. Z európskej legislatívy nevyplýva, že by súčasťou povinného rozsahu náhrady škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla boli iné nároky, čo znamená, že v zmysle európskej legislatívy nespadá pod povinné poistné krytie škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla ani náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch pozostalých blízkych osôb po obeti dopravnej nehody. Smernica je právny nástroj Európskych spoločenstiev, ktorý nedisponuje vlastnosťou priameho účinku, čiže norma obsiahnutá v smernici štandardne potrebuje pre svoju aplikáciu prenos do právneho poriadku členského štátu. Žalovaný v 2. rade poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 26.9.1996 vo veci Ardaco C-168/95, pričom uviedol, že ak by aj zo smerníc vyplývala členským štátom povinnosť zahrnúť do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pre pozostalých obetí dopravných nehôd, neprebratie takejto právnej úpravy by nemohlo mať priamy účinok na poisťovne ako subjekty práva, čo znamená, že na základe takejto hypotetickej úpravy smerníc by nevzniklo pozostalým obetí z dopravných nehôd právo domáhať sa voči poisťovní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Taktiež poukázal na písomné vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR predkladané v zmysle článku 23 Štatútu Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12, pričom podľa žalovaného v 2. rade zo stanoviska vyplýva separácia nároku na náhradu škody na zdraví, ktorá spadá do rozsahu poistného krytia podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch na zásah do práv na ochranu osobnosti v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Keďže existujúca právna úprava definuje rozsah poistného krytia povinného zmluvného poistenia tak, že doň nezahŕňa nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv pozostalých blízkych osôb po obetiach dopravnej nehody, prípadný eurokonformný výklad pojmu „škoda na zdraví“ podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o povinnom zmluvnom poistení v tom zmysle, že by mal zahŕňať aj náhradu nemajetkovej ujmy blízkych osôb obeť dopravnej nehody, by bol v rozpore so slovenským právom, a preto nie je takýto eurokonformný výklad prípustný; rovnako by odporoval oprávnenej požiadavke subjektov na zachovanie právnej istoty pri interpretácii a následnej aplikácii právnych predpisov a výrazne by oslaboval princípy právneho štátu. Žalovaný v 2. rade rovnako poukázal aj na rozhodnutia všeobecných súdov a to rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co 89/2013 zo dňa 26.6.2014, rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 10C 149/2012 zo dňa 7.7.2014, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co 60/2014 zo dňa 14.4.2015. Ďalej žalovaný v 2. rade uviedol, že poistnou zmluvou zo dňa 6.10.2009 č. 8880071601 - poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzatvorenou medzi žalovaným v 2. rade a poisťníkom V. A. - S., Š. K. XXX/XX, Prievidza, bola poistená zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla M. N. H. E., VIN C Uvedená zmluva bola uzatvorená v čase, kedy nebola žiadna pochybnosť o tom, ako vykladať ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. o PZP, pretože pod poistné krytie spadajú škody na zdraví a náklady pri usmrtení ale nie náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do ochrany osobnosti pozostalých po obetiach dopravných nehôd v zmysle § 11 resp. § 13 Občianskeho zákonníka.

4. Žalobcovia uviedli, že podľa ich názoru nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv je predmetom povinného zmluvného poistenia, ako v jeho rozsahu ustanovuje § 4 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou

motorového vozidla. Zákon o PZP doslovne ustanovuje, že poistený má právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodeným „škodu na zdraví a náklady pri usmrtení“, avšak ďalej pojmy „škoda na zdraví a náklady pri usmrtení“ nedefinuje. Preto je nutné ustanovenie § 4 ods. 2 zákona o PZP osobitne vyložiť v súlade s komunitárnym právom Európskej únie, ktorého transpozíciu do právneho poriadku SR zákon o PZP predstavuje. Smernice Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, 84/5/EHS z 30. decembra 1983 a 90/232/EHS zo 14. mája 1990, ako nástroje komunitárneho práva, majú tzv. nepriamu záväznosť, čo znamená, že súd je povinný pri uplatnení vnútroštátneho práva vykladať vnútroštátne právo v maximálnej možnej miere vo svetle znenia a účelu predmetnej smernice na dosiahnutie smernicou sledovaného cieľa. Žalobcovia poukázali na niektoré súdne rozhodnutia o.i. rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 5C 351/2013 zo dňa 9.4.2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 8Co 470/2014 zo dňa 28.5.2015, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 168/2009 zo dňa 20.4.2011, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co 566/2015 zo dňa 29.6.2016, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS/474/2016-17 zo dňa 17.8.2016, uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS/666/2016 zo dňa 11.10.2016 a pod.

5. Žalovaný v 2. rade uviedol, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých po obetiach dopravnej nehody nepatria do rozsahu poistného krytia povinného zmluvného poistenia za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel; poukázal pritom na uznesenie NSSR sp. zn. 3Cdo 301/2012 zo dňa 31.3.2016, sp. zn. 4Cdo 168/2009 a 8Cdo 219/2016. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 2/2013 z 12.11.2014, podľa ktorého má byť zrejmé, že do rozsahu krytia PZP spadajú škody, ktoré vzniknú vo sfére „zdravia“ poškodeného. Ak by sa pojem „škoda“ širšie vyložil ako „ujma“ rovnako by v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. išlo iba o „ujmu“ vo sfére zdravia poškodeného. Zásah do osobnostných práv (práv na súkromný a rodinný život) nemožno považovať za zásah do zdravia v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z., nakoľko pojmy súkromný a rodinný život na strane jednej a zdravie na strane druhej predstavujú samostatné a oddelené právne kategórie a to nie len v zmysle zákona (§11 OZ), ale dokonca aj Ústavy SR (čl. 19 ods. 1 a čl. 40 Ústavy SR). Nemajetkovú ujmu vzniknutú zásahom do súkromného a rodinného života (§ 13 ods. 2 OZ) preto nemožno podradiť pod škodu, či ujmu na zdraví v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. Podľa žalovaného v 2. rade je zrejmé, že tak gramatický ako aj systematický výklad jednotlivých ustanovení zákonov vylučujú, aby pod pojem škody na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. mohla spadať nemajetková ujma za zásah do súkromného a rodinného života podľa § 13 ods. 2 OZ. Z pohľadu autentického výkladu poukázal na vyjadrenie MSSR predloženého v zmysle článku 23 Štatútu Súdneho dvora EÚ vo veci C-22/12, z ktorého má vyplývať, že Slovenská republika pri transponovaní smerníc nemala úmysel zahrnúť do rozsahu poistného krytia PZP nároky pozostalých osôb po obetiach dopravných nehôd na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa teleologického výkladu nemožno z nastavenia zák. č. 381/2001 Z. z. vyvodiť, že jeho úmyslom bolo zahrnúť do rozsahu poistného krytia PZP aj nemajetkovú ujmu za zásah do súkromného a rodinného života. Podľa názoru žalovaného v 2. rade žiadna z výkladových metód nesvedčí záveru, podľa ktorého by „škoda na zdraví“ podľa zák. č. 381/2001 Z. z. mala zahŕňať aj nemajetkovú ujmu za zásah do súkromného a rodinného života podľa § 13 ods. 2 OZ, vyplýva z nich opačný záver a eurokonformný výklad zákona č. 381/2001 Z. z. je v tomto smere nemožný a je contra legem. Nakoľko nároky z PZP uhrádzajú poisťovne ako súkromné subjekty, nie je možné, aby im bola uložená povinnosť na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch na základe eurokonformného výkladu zák. č. 381/2001 Z. z. Žalovaný v 2. rade, odvolávajúc sa na ust. §-u 106 ods. 1,2 OZ a § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. vzniesol námietku premlčania s tým, že žalobcovia podali žalobu na súd po uplynutí 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby, nakoľko žalobu podali dňa 2.6.2015, pričom z nej vyplýva, že zamestnanec žalovaného v 1. rade spôsobil dopravnú nehodu dňa 2.6.2012, v dôsledku ktorej otec žalobcov zomrel dňa X.X.XXXX; Okresný súd Prievidza na verejnom zasadnutí dňa 26.2.2013 schválil dohodu o vine a treste a preto sa žalobcovia museli najneskôr dňa 26.2.2013 na verejnom zasadnutí dozvedieť o škode v zmysle § 106 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. a o tom kto za ňu zodpovedá. Žalovaný v 2. rade taktiež uviedol, že uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 (na ktoré v tomto konaní poukázali žalobcovia) nemôže mať žiadnu relevantnú váhu a toľkož nie váhu precedensu na účely ďalších prebiehajúcich konaní. Žalovaný v 2. rade s poukazom na podrobné skutočnosti uvedené v jeho písomnom vyjadrení zhrnul, že tým, že právo na súkromie a na zdravie sú chránené ako samostatné základné práva garantované ústavou, resp. sú samostatnými zložkami osobnosti podľa § 11 OZ, je vylúčené, aby pod pojem škody - ujmy na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. bolo možné zahrnúť aj ujmu za zásah do súkromného a rodinného života spôsobený usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode. Nemožno dospieť k takému eurokonformnému výkladu § 4 ods. 2 písm.

a) zák. č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého do rozsahu PZP (a teda pod pojem škody, resp. ujmy na zdraví) spadá aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ujmu za zásah do súkromného života spôsobený usmrtením blízkej osoby pri dopravnej nehode. Žalovaný v 2. rade zároveň navrhol, aby súd predmetné konanie v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p. prerušil a aby sa obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou v nasledovnom znení: „Je možné s ohľadom na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12 (K. S. / T. W., A. S.), ako aj s prihliadnutím na princípy právnej istoty a zákazu retroaktivity vykladať čl. 1 ods. 1 smernice Rady 84/5/EHS v spojení s čl. 3 ods. 1 smernice 72/166/EHS tak, že na ich základe je vnútroštátny súd oprávnený uložiť poisťovni (ako súkromnému subjektu) v rámci poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel povinnosť poskytnúť pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej poisteným poistné plnenie spočívajúce v náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do ich práva na rodinný a súkromný život napriek tomu, že vnútroštátne právo (čo v prípade Slovenskej republiky opakovane potvrdila rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) takýto nárok nezahŕňa do rozsahu poistného krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, v dôsledku čoho poisťovne v poistných zmluvách nezahrnuli tento nárok do rozsahu poistného krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a teda s týmto nárokom ani nekalkulovali pri určení výšky poistného na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel?“

6. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že V. N. nikde nepracoval, opíjal sa alkoholom a fetoval chemické riedidlá, prespával s ďalšími bezdomovcami medzi Plážovým kúpaliskom a riekou Nitrou v Prievidzi. Proti V. N. pred a po rozvoze manželstva od roku 1995 z podnetu matky žalobcov boli súdom nariadené exekúcie za účelom vymozenia výživného na oboch vtedy maloletých žalobcov. Vyše 16 rokov si sústavne neplnil vyživovaciu povinnosť. Svedeckú výpoveď matky žalobcov ako aj výpovede žalobcov samotných označil žalovaný v 1. rade za klamstvo. K športu ich nevedol ich otec ale ich príbuzný Q. Y., tréner futbalového klubu. V. N. si podľa žalovaného v 1. rade neplnil najzákladnejšie povinnosti člena rodiny, opíjal sa, bol agresívny, nežil s nimi v spoločnej domácnosti. Žalovaný v 1. rade má za to, že žalobcovia neuviedli v žalobe ako sa navždy zmenil ich život, neposkytli ich otcovi v najťažšej chvíli života pomoc a nezabezpečili mu čisté ubytovanie aspoň v čase jeho liečby, ale nechali ho napospas osudu bezdomovca, bez riadnej stravy.

7. Súd na prejednanie veci samej nariadil pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu v 1. rade, výsluchom žalobcu v 2. rade, výsluchom svedkyne C. ?B. výsluchom svedka W. N., písomnou svedeckou výpoveďou svedka C. B. a ďalej listinnými dôkazmi a to najmä: Rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 2T 13/2013-175 zo dňa 26.2.2013, rodné listy žalobcov, výpis z Obchodného registra, plnomocenstvá zo dňa 12.11.2012, splnomocnenie zo dňa 2.12.2011, Protokol o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi, lekárska správa, list Sociálnej poisťovne zo dňa 10.6.2019, list OR PZ v Prievidzi zo dňa 6.6.2019, Registračný list FO, list Okresného súdu Prievidza zo dňa 6.11.2016 s prílohou, list Sociálnej poisťovne, písomné a ústne vyjadrenia strán sporu a zistil nasledovný skutkový stav:

7.1. Žalobca v 1. rade pri svojom výsluchu dňa 7.3.2019 uviedol, že nebohý p. N. bol jeho otec, mali normálny vzťah, stretávali sa pravidelne, ich rodičia boli rozvedení a otec býval o jednu zástavku ďalej, takže sa stretávali pravidelne viackrát do týždňa. Trávili spolu víkendy, sviatky, stretávali sa aj po škole, cez prázdniny, chodili na dovolenky. S otcom vykonávali rôzne športové aktivity, chodili do prírody, na vychádzky, na návštevu rôznych zariadení napr. zámky, ZOO, rodinnú večeru, biliard a pod. Aj napriek tomu, že boli rodičia rozvedení, žalobcovia boli s otcom v kontakte vždy keď bol voľný čas, pretože ho otec chcel stráviť s nimi a tiež si našiel ubytovanie čo najbližšie k nim. O dopravnej nehode ho kontaktovali z nemocnice s tým, že otec je vo vážnom stave. Ďalej uviedol, že hrával tenis a otec mu pomáhal po tejto stránke finančne aj časovo. Pomáhal mu nájsť nejakú prácu a aj si privyrábal brigádne, aby mal nejaké peniaze. Otec bol záhradný architekt. Po tragickej smrti otca sa mu zmenil život, nevyrovnal sa s tým a stále to nevie pochopiť keďže otec bol pre neho blízkou osobou. Aj s odstupom času vníma, že otec v rodine veľmi chýba a chýbal aj pri výchove, myslí na neho každý deň a cíti za ním veľký smútok. Ďalej uviedol, že rodičia žili oddelene, boli rozvedení. Posledná adresa, na ktorej otec žil 6 rokov bola A., K. 1. Počas celého obdobia od rozvodu po tragickú udalosť sa stretávali pravidelne. Čo sa týka výletov tak boli v Tatrách, na Orave, v Trenčíne, v ktorom roku to bolo si nespomenul. Na otázku žalovaného v 2. rade žalobca v 1. rade uviedol, že mu otec platil výživné po celý čas.

7.2. Žalobca v 2. rade pri svojom výsluchu dňa 7.3.2019 uviedol, že nebohý V. N. bol jeho otec, mali spolu veľmi dobrý vzťah, pravidelne sa stretávali, mal s ním lepší vzťah ako s mamou aj keď s ním nebývali. Hrával futbal, otec sa chodil pozerat' na zápasy, kupoval mu kopačky, loptu. Stretávali sa každý týždeň, každý víkend, chodili pravidelne na výlety a dovolenky. Zaujímal sa o neho, chodil ho podporovať na futbal, pravidelne boli v telefonickom kontakte, ak práve vtedy neboli spolu, chodievali pravidelne na výlety skoro každý víkend. O dopravnej nehode sa dozvedel tak, že brat mu povedal, že mu volali z nemocnice, že mal dopravnú nehodu, a potom ho prišli pozrieť do nemocnice, kde im povedali, že už ho odpojili. Otec im pravidelne dával vreckové, prispieval na školské výlety a na futbal a každý rok chodili raz v lete, raz v zime na chatu do Čičmian. Nevyrovnal sa so stratou otca doteraz, veľmi mu chýba. To, že otec odišiel a nežil s nimi v jednej domácnosti malo na žalobcu v 2. rade veľký vplyv, pretože nemal mužský vzor aj napriek tomu, že s ním nežil v jednej domácnosti tak si ho vážil a ten čas bol potom pre neho vzácnejší, keď boli spolu. Po jeho smrti mal depresie a začal chodiť ku psychiatricke a chodí k nej pravidelne, keď je to potrebné; nebol tam asi rok. Otec mu platil vreckové približne každý druhý víkend 30 €. Chata v Čičmanoch patrila otcovej známej s ktorou mali rodinný a priateľský vzťah, chodili ju tam pravidelne navštevovať. Otec mu platil výživné počas celej doby až do jeho smrti.

7.3. Z výsluchu svedkyne C. ? . súd zistil, že V. a C. sú jej synovia. Keď sa skutok stal, tak sa dozvedela od synov, že ich otec je v nemocnici a že ho má ísť pozrieť. Autom ich odviezla do nemocnice, ale už ich nepustili k otcovi. Povedal im, že už ho odpojili od prístrojov a držali ho pri živote len k vôli darcovstvu orgánov. Bolo to asi v nedeľu a na druhý deň v pondelok si mali prísť pre papiere, kvôli pochovaniu otca. Oni boli v tom čase s otcom žalobcov rozvedení, avšak synovia vtedy ešte neboli plnoletí. Syn maturoval v ten týždeň, keď pochovával otca. Dozvedela sa, že pán, ktorý spôsobil nehodu napísal SMS jej synovi s tým, že sa ospravedlnil za to, čo sa stalo, prejavil ľútosť, nakoľko bol iba druhý deň v práci. Syn V. jej hovoril, že z polície mu oznámili, že sa môže prísť pozrieť na kamerový záznam z tejto nehody, avšak nebude sa dať použiť ako dôkaz. Potom už len vybavovali veci okolo pohrebu, pričom syn V. išiel maturovať v čase pred pohrebom a v deň pohrebu i po pohrebe, t.j. 3 dni po sebe. Otec so synmi mal veľmi dobrý vzťah, oni absolvovali niekoľko rodinných dovolení, každý druhý víkend bývali synovia u otca. Myslí si, že vzťah mali dobrý, i keď oni ako partneri nemali dobrý vzťah kvôli financiám, avšak vzťah otca so synmi bol veľmi dobrý. Myslí si, že ho mali radi aj on ich a snažil sa im v rámci možnosti dopriať čo najviac. Obidvaja synovia vyhľadali postupne lekársku pomoc, svedkyňa to síce nevie posúdiť, ale mladší syn C. sa po pohrebe drží viac v úzadí, predtým bol živší, môže to byť spôsobené síce aj inými okolnosťami, avšak k takejto zmene došlo po smrti ich otca. Od toho momentu bol precitlivejší a je aj dodnes a nedokáže to sama posúdiť, keďže nie je odborník. Otec so synmi chodili spolu hrať futbal, starší sa venoval aj tenisu, mladší aktívne hrával futbal, chodili spolu na turistiky, boli 2x v Tatrách, Čičmanoch, chodili do kúpeľov, bolo toho veľa. V lete ich otec zobral do ZOO, na kúpalisko, všetci mali radi prírodu, dobre si rozumeli. Nevie o žiadnych konfliktných situáciách medzi nimi. Rozvádzali sa v roku 1996 alebo 1997, nevie to presne, po rozvode p. N. býval v Prievidzi a potom v Bojniciach. Na otázku žalovaného v 1. rade či vie, že p. V. N. približne asi 5 rokov pred smrťou býval po Prievidzských opustených miestach s bezdomovcami, svedkyňa uviedla, že nevie o tom, vie, že býval na ubytovni, kde za ním chodili chlapci. A takisto aj keď išli pre veci išli ich vyzdvihnúť na ubytovňu, kde ich sama zaviezla aj odviezla. Otec žalobcov požíval alkoholické nápoje, čo bol dôvod rozvodu, avšak potom abstinoval, a vtedy ho chlapci začali viac navštevovať, čo utužilo ich vzťahy, mal cukrovku a chlapci boli pri jeho záchvate a dávali mu prvú pomoc. Keby požíval alkoholické nápoje, tak by mu svedkyňa deti nezverila. Po rozvode sa deti stretávali s otcom tak, že sa dohodli, on si ich prišiel vyzdvihnúť k nim, kde bývali, rovnako ich aj naspäť priviezol, keď boli menší boli spolu iba doobeda, neskôr to bolo aj na víkend, a potom aj na týždenné dovolenky, alebo na viac dní, keď išli na výlety. Pri niektorých stretnutiach bola svedkyňa prítomná, pri niektorých nie. Keď prišiel otec na zápas na futbal tak tam boli spoločne, ale ak išli s otcom na výlet, tam už spolu neboli. Ak si bral otec deti k sebe na noc, stretnutia sa uskutočňovali v jeho byte, ul. K., A. a neskôr aj na ubytovni, kde býval. Na výživu svojich maloletých detí prispieval, ale v určitom období, keď stratil prácu tak neprispieval, na základe čoho podala svedkyňa aj trestné oznámenie a synovia dostali späť tie peniažky. Nevie, či bolo voči nebohému vedené aj exekučné konanie na vymoženie výživného, nevie, čo to presne bolo, nepamätá si to presne, ale oznámenie bolo v tom zmysle, že ak dlžná suma vyplatená nebude, tak by sa to riešilo vymáhaním. Bola zaniest' úmrtný list na súde, na základe čoho bolo podanie zastavené, presne si to nepamätá, ani nevie ako to presne pomenovať.

7.4. Z výsluchu svedka W. N. súd zistil, že mu bolo povedané, že bol predvolaný z dôvodu potvrdenia vzťahu medzi jeho bratom a jeho deťmi. Počul o tej nehode, že taxík zastavil v zákaze zastavenia,

zákazník ho upozornil, že stojí tam, kde sa stáť nemá, vodič sa asi splašil, zaradil spiatočku a zrazil jeho brata, tak to počul od synovcov. Vzťahy medzi žalobcami a ich otcom boli dobré, mali spoločné záujmy, mali sa radi ako otec s deťmi. Spájali ich najmä šport, starší hrával tenis, mladší bol futbalista, a potom to boli spoločné dovolenky. Myslí si, že tragédia ich dosť zasiahla, hlavne mladšieho, myslí, že každého takáto udalosť zasiahne, keď si nie sú cudzí, aj svedok prišiel o otca, keď mal 33 rokov a trvalo mu dlho sa z toho spamätať. Starší sa z toho dostal lepšie, ale mladší nie, doteraz sa stráni spoločnosti, kolektívu, nie je taký veselý, predtým bol veselší. Na otázku žalovaného v 1. rade či ho požiadal jeho brat za posledných 5 rokov pred smrťou, či môže u neho bývať, alebo prespávať, keďže žalovaný v 1. rade má vedomosť, že prespával medzi bezdomovcami, svedok uviedol, že toto sa nestalo, ale nevie, že by jeho brat niekde 5 rokov prespával medzi bezdomovcami. Svojmu bratovi neprispieval na dovolenky, na ktoré chodil so svojimi synmi. Pokiaľ vie posledných 5 rokov býval brat na ubytovni v nemocnici, potom aj v Bojniciach - krátkodobo niekde na námestí, a potom na slobodárni v Prievidzi asi na bývalej A. ulici. Stretávali sa za ich dvorom. A na ubytovni býval pod svojim menom. Chodieval k nim domov pozeráť futbal, alebo hádzanú. Na otázku žalovaného v 2. rade ako často sa stretával brat so svojimi deťmi, svedok uviedol, že v poslednom období to nebolo až také časté, ale predtým to bolo pravidelné. Boli však spolu na dovolenke v Tatrách, rodina svedka a on s deťmi, bývali v zruboch vedľa seba, chodievali na golf.

7.5. Z písomnej svedeckej výpovede svedka C. B. súd zistil, že s firmou TAXI TAXI red cars s.r.o. neuzatvoril žiadnu písomnú pracovnú zmluvu, takúto zmluvu nepodpisoval so žiadnou ďalšou osobou. K skutku, ktorý bol predmetom trestného konania na Okresnom súde Prievidza sp. zn. 2T 13/2013 sa svedok priznal, tento skutok oľutoval a stále ho ľutuje. Svoju ľútosť prejavil aj voči žalobcom. Vplyv nehody zo dňa 2.6.2012 na jeho súkromný život a psychiku nechal v ňom hlbokú ranu bolesti, neistoty a schopnosť sa zaradiť späť do bežného života. Mal problém nájsť si zamestnanie, existenčné problémy. Dňa 2.6.2012 mal k dispozícii motorové vozidlo značky škoda fabia, Z. W. z dôvodu nastúpenia do zamestnania ako vodič taxikár, druhý deň riadnej pracovnej zmeny od 7,00 do 19,00 hod. So žalovaným v 1. rade, druhý deň 2.6.2012, kde mu bolo zverené motorové vozidlo do užívania, ešte nemal uzavretú žiadnu písomnú pracovnú zmluvu. Ďalej uviedol, že dňa 2.6.2012 bol u žalovaného v 1. rade zamestnaný. Osobu nebohého V. N. nepoznal a v čase dopravnej nehody neboli v žiadnom vzťahu. Osobu Q. M. , bytom R., W. XXX, Prievidza nepoznal a v čase dopravnej nehody s ním figuroval vo vzťahu taxikár-zákazník spolujazdec. O prácu v spoločnosti žalovaného v 1. rade sa zaujímal len raz, po telefonickom rozhovore s p. A. 31.5.2012 sa do hodiny stretli na stanovisku taxi služby, konkrétne na parkovisku nábytku Z. v Prievidzi, kde sa svedok preukázal občianskym a vodičským preukazom a asi po 15 minútach bol prijatý ústnou dohodou s nástupom 1.6.2012 piatok o 7,00 hod ráno. Písomná pracovná zmluva mu bola pánom A. prisľúbená v dohľadnej dobe. Podmienkou bolo sa v tento deň ešte raz dostaviť na toto parkovisko (31.5.2012) v čase o 18,45 z dôvodu zaškolenia práce s tachometrom. Keďže všetky taxíky boli v teréne, taktiež mu malo byť vysvetlené a ukázané preberanie motorových vozidiel do nočnej zmeny. Pracovná prevádzka bola na dve zmeny: denná od 7,00 do 19,00 a nočná od 19,00 do 7,00. Večer o 18,45 hod. dňa 31.5.2012 sa dostavil na uvedené parkovisko kde všetko prebehlo tak, ak opísal a ďalší deň 1.6.2012 ráno o 7,00 nastúpil do pracovnej služby ako vodič taxikár. Dňa 2.6.2012 mal motorové vozidlo M. H. pridelené o 7,00 hod. ráno pánom Bánovským na účel ako vodič taxikár pre spoločnosť Taxi Taxi red cars s.r.o.. V čase dopravnej nehody túto činnosť svedok riadne vykonával. Predmetné motorové vozidlo nemal zapožičané pre svoje súkromné účely. Až do času dopravnej nehody mu stále nebola dodaná prisľúbená pracovná zmluva. Predmetné motorové vozidlo, ktoré používal dňa 2.6.2012, mu odovzdal na užívanie kolega taxikár, ktorého meno si nepamätá. Vie však, že na prístrojovej doske svietila žltá kontrolka poruchy motora. Motorové vozidlo si prebral v čase okolo 7,00 hod. na parkovisku pri nábytku Z..

7.6. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 2T 13/2013-175 zo dňa 26.2.2013 bola schválená dohoda o vine a treste uzatvorená medzi prokurátorom Okresnej prokuratúry v Prievidzi a obvineným C. B., nar. XX.XX.XXXX s tým, že je vinný že dňa X.X.XXXX o 10,00 hod viezol po ulici T. M. na autobusovej stanici v Prievidzi osobné motorové vozidlo M. H. Z. W., kde v dôsledku dostatočného nevenovaniu pozornosti sa riadeniu vozidla a situácii za vozidlom, pri cúvaní sa dostatočne nepresvedčil, či môže bezpečne vykonať takýto úkon a nezabezpečil si cúvanie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby v dôsledku čoho narazil zadnou časťou vozidla do ľavého boku do chodca V. N., prechádzajúceho v tom čase cez vozovku za vozidlom, čím porušil ustanovenia § 22 ods. 2,3 zákona č. 8/2009 z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, následkom čoho došlo k pádu chodca na vozovku, ktorý utrpel zranenia, na následky ktorých dňa X.X.XXXX zomrel. Vyšetrením krvi nebohého

V. N. bol zistený 0,96 promile alkoholu v krvi; teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia a za to bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 34 mesiacov a s uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 46 mesiacov.

7.7. Z rodných listov žalobcov bolo preukázané, že žalobcovia sú deťmi V. N., nar. X.XX.XXXX a C. N., rod. ?. nar. XX.X.XXXX.

7.8. Z výpisu z Obchodného registra bolo preukázané, že spoločnosť TAXI-TAXI red cars s.r.o., IČO: 45 422 915 má sídlo na ul. Vyšehradská 12, Bratislava, bola zapísaná do obchodného registra dňa 27.2.2010 ako spoločnosť s ručením obmedzeným s predmetom činnosti o.i. vnútroštátna taxislužba. Konateľom spoločnosti je W. A. a spoločníkmi sú V. A. a W. A.. Generali Poisťovňa, a.s., IČO: 35 709 332 má sídlo na ul. Lamačská cesta 3/A, Bratislava, bola zapísaná do obchodného registra dňa 12.2.1997 ako akciová spoločnosť s predmetom činnosti o.i. poisťovacia činnosť.

7.9. Z poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zo dňa 6.10.2009 súd zistil, že poisťník V. A. - S. uzatvorila so žalovaným v 2. rade poisťnú zmluvu č. 8880071601 na vozidlo M. N. H. E., farba červená E., RV XXXX so začiatkom poistenia dňa 6.10.2009.

7.10. Z emailu zo dňa 3.12.2013 odoslaného z emailovej adresy a@b.c <mailto:a@b.c> adresátovi K. P. súd zistil, že adresátke bolo zasielané rozhodnutie o sirotskom dôchodku s oznámením, že poškodený nebohý V. N. bol v čase smrti poberateľom ID, nepracoval (viď doklad o exekúcii) a na výživu detí neprispieval. Z priložených overených plnomocenstiev zo dňa 12.11.2012 tak vyplýva, že V. N., nar. XX.X.XXXX aj C. ?B. nar. XX.X.XXXX splnomocnili M. E. Y., a.s., IČO: 43 787 266, aby ich v plnom rozsahu zastupoval pri všetkých úkonoch potrebných pre mimosúdne vymoženie nárokov na náhradu škody a iných peňažných nárokov, ktoré boli spôsobené dopravnou nehodou dňa 2.6.2012 v Prievidzi na ul. M.. Zo splnomocnenia zo dňa 2.12.2011 bolo preukázané, že V. N., nar. 20.8.1992 splnomocnil C. ? na zastupovanie v exekučnom konaní konanom u súdnej exekútorky V.. S. K. za účelom vymoženia výživného z titulu 9C 127/96-44 zo dňa 30.7.1998.

7.11. Z Protokolu o lekárskom vyšetrení ku skúške na alkohol v krvi vyplýva, že dňa 2.6.2012 bol o 11,00 vyšetrený V. N., ktorému bola ku skúške na alkohol odobratá krv. Menovaný bol v bezvedomí a nehodou mu bol spôsobený epidurálny hematóm mozgu vľavo, pričom javil príznaky požitia alkoholu. Widmarkovou skúškou na alkohol v krvi bolo zistené 0,96 ‰ (g/kg) alkoholu.

7.12. Zo záveru znaleckého posudku zo dňa 2.7.2012 vyplýva, že sa jednalo o smrť násilnú pre svoju všeobecnú podstatu, ktorá je v priamej príčinnej a časovej súvislosti s poraneniami, ktoré V. N. utrpel dňa 2.6.2012 pri páde na zemský povrch. Bezprostrednou príčinou smrti nebohého V. N. bola mozgová smrť pri pomliaždení mozgu, krvácaní nad a pod mozgové obaly a pri ťažkom pouřazovom opuchu mozgu, ktoré menovaný spolu s ďalšími zraneniami utrpel pri dopravnej nehode dňa X.X.XXXX v Prievidzi, pričom k smrti menovaného došlo dňa X.X.XXXX o 12,53 hod. v NsP Prievidza so sídlom v Bojniciach. Pri pitve boli zistené známky po operačnom otvorení dutiny lebečnej v ešte úplne nezhojenom stave, čo svedčí pre skutočnosť, že menovaný mal v období pred svojou smrťou závažný úraz hlavy. Znalci podotkli, že úspešná liečba takéhoto stavu zahŕňa absolútnu abstinenciu. Smrti poškodeného nebolo možné zabrániť ani poskytnutím okamžitej laickej prvej pomoci a následnej odbornej lekárskej pomoci.

7.13. Z lekárskej správy zo dňa 15.5.2019 bolo zistené, že C. N., nar. XX.X.XXXX sa liečil pre reaktívnu adaptačnú poruchu v psychiatrickej ambulancii V.. F. S. od 14.3.2013 do 30.3.2017.

7.14. Sociálna poisťovňa listom zo dňa 10.6.2019 súdu oznámila, že C. B., nar. XX.XX.XXXX bol evidovaný u zamestnávateľa TAXI-TAXI red cars s.r.o. v registri poisťencov v období od 1.6.2012 do 6.6.2012 ako zamestnanca na dohodu podľa § 4 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Ďalej oznámili, že spoločnosť TAXI-TAXI red cars s.r.o., IČO: 45 422 915 evidujú ako zamestnávateľa od 31.3.2010 do trvá podľa § 7 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z.

7.15. OR PZ v Prievidzi listom zo dňa 6.6.2019 súdu zaslalo zoznam držiteľov a vlastníkov motorového vozidla zn. M. H. EČ W ku dňu 2.6.2012, pričom bolo zistené, že od 12.10.2009 do 15.10.2012 bola držiteľkou predmetného motorového vozidla V. A.

7.16. Z Registračného listu FO vyplýva, že išlo o typ registračného listu „prihláška zamestnanec - dohoda“ týkajúca sa C. B., ktorú dňa 1.6.2012 vyplnil A. W. XXXXXX v rozhodujúcom čase 1.6.2012 12:21:51, formulár bol prijatý 1.6.2012. V bode 10 formulára bol uvedený dátum vzniku poistenia 1.6.2012 a v kolónke pracovný pomer bolo vyplnené „neuvedený“. Číslo dokumentu bolo R100216957397. Z ďalšieho Registračného listu FO vyplýva, že išlo o typ registračného listu „prihláška zamestnanec - nepravidelný príjem“ týkajúca sa C. B., ktorú dňa 5.6.2012 vyplnil A. W. XXXXXX v rozhodujúcom čase 5.6.2012 11:31:17, formulár bol prijatý 5.6.2012. V bode 10 formulára bol uvedený dátum vzniku poistenia 6.6.2012 a v kolónke pracovný pomer bolo vyplnené „neuvedený“. Číslo dokumentu bolo R100217003728. Z ďalšieho Registračného listu FO vyplýva, že išlo o typ registračného listu „odhláška zamestnanec - dohoda“ týkajúca sa C. B., ktorú dňa 5.6.2012 vyplnil A. W. XXXXXX v rozhodujúcom čase 5.6.2012 12:24:04, formulár bol prijatý 5.6.2012. V bode 10 formulára bol uvedený dátum vzniku poistenia 1.6.2012, dátum zániku poistenia 6.6.2012 a v kolónke pracovný pomer bolo vyplnené „neuvedený“. Číslo dokumentu bolo R100217005263. Z ďalšieho Registračného listu FO vyplýva, že išlo o typ registračného listu „zrušenie prihlásenia zamestnanec - nepravidelný príjem“ týkajúca sa C. B., ktorú dňa 11.6.2012 vyplnil A. W. XXXXXX v rozhodujúcom čase 11.6.2012 14:22:49, formulár bol prijatý 11.6.2012. V bode 10 formulára bol uvedený dátum vzniku poistenia 6.6.2012, dátum zrušenia poistenia 6.6.2012 a v kolónke pracovný pomer bolo vyplnené „neuvedený“. Číslo dokumentu bolo R100217086986.

7.17. Okresný súd Prievidza listom zo dňa 6.11.2019 súdu oznámil, že spisový materiál sp. zn. 9C 127/1996 o rozvod manželstva C. N. a V. N. nie je možné zapožičať, nakoľko spis bol skartovaný, avšak súdu zaslal rovnopis právoplatného rozsudku č.k. 9C 127/1996-44 zo dňa 30.7.1998 v predmetnej právnej veci, ktorým súd manželstvo účastníkov rozviedol a rozhodol o úprave práv a povinností k maloletým deťom V. a C. na čas po rozvode. Maloleté deti boli zverené do výchovy a opateru matky, pričom otec bol povinný prispievať na výživu V. sumou 1.300 Sk a na výchovu C. sumou 1.200 Sk.

7.18. Z listov Sociálnej poisťovne súd zistil, že V. N. bol evidovaný v registri poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedenom Sociálnou poisťovňou ako zamestnanec v pracovnom pomere od 1.1.1993 do 30.4.1997 v S. A. W., a.s.; od 7.7.1997 do 31.1.1998 v Q. E. N.; od 2.2.1998 do 15.7.1998 v F. B., s.r.o.; od 16.8.1999 do 10.4.2000 v H., s.r.o.; od 20.6.2005 do 23.12.2005 v K. A., a.s.; bol samostatne zárobkovo činná osoba od 1.9.1998 do 15.10.1999; zamestnanec dohodár do 31.12.2012. V. N. bol PN v období od 1.1.1995 do 4.6.2012 a od 24.12.2005 do 18.6.2006, poberal dávku v nezamestnanosti od 11.10.2000 do 1.12.2000, 10/2000 34,86 € (1050 Sk), 11/2000 49,80 € (1500 SK), 12/2000 1,66 € (50 Sk). V evidencii úrazového poistenia sa nenachádza, nebol poberateľom úrazových dávok.

7.19. Z listu Sociálnej poisťovne bolo preukázané, že C. B., nar. XX.XX.XXXX bol dňa 1.6.2012 prihlásený ako dohodár zamestnávateľa TAXI-TAXI red cars s.r.o., dňa 5.6.2012 bol ku dňu 6.6.2012 odhlásený z dohody. Dňa 5.6.2012 bol prihlásený ako zamestnanec - nepravidelný príjem a dňa 11.6.2012 bol zamestnávateľom zaslaný PLFO zrušenie prihlásenia. Nie je poberateľom nemocenských dávok; poberal dávku v nezamestnanosti od 17.4.2001 do 16.10.2001, od 1.3.2003 do 31.8.2003, od 7.2.2012 do 6.8.2012. Nie je poberateľom úrazových dávok a nieje a nebol poberateľom dôchodku.

7.20. Na fotografiách založených žalobcami je zobrazený vzťah v tom čase maloletých žalobcov s ich otcom na spoločných výletoch, v zimnom období pri sánkovačke, na hojdačke, na ihrisku, na dvore.

7.21. Žalovaný v 2. rade (prostredníctvom právneho zástupcu) v priebehu konania vo svojich výpovediach uviedol, že z plnomocenstva žalobcu v 1. rade na vymáhanie výživného, čo bolo datované pol roka pred smrťou p. N., vyplýva, že je to priamo v rozpore s výpoveďami žalobcov na pojednávaní, ktorí tvrdili, že výživné bolo platené po celý čas. V emaily je informácia o tom, že nebohý neplatil na deti, a že nepracoval. Zo znaleckého posudku vyplýva, že nebohý p. V. N. mal v čase poistnej udalosti, v dôsledku ktorej zomrel ešte nezhojené rany v dutine lebečnej, ktoré nasvedčujú tomu, že mal ešte pred touto dopravnou nehodou úraz hlavy; znalci píšú, že liečba tohto zranenia zahŕňa absolútnu abstinenciu, nakoľko alkohol môže pôsobiť negatívne na mozgové funkcie, čo teda nebohý nedodrжал, keďže znalci v znaleckom skúmaní uviedli, že v čase smrti bol zistený obsah alkoholu približne vo výške 1 promile. Samotné konanie nebohého nasvedčuje tomu, že nedodržiaval liečbu, ktorú mal dodržiavať, čo mohlo mať istý vplyv na priebeh a výsledok poistnej udalosti v dôsledku ktorej zomrel. Má za to, že z listu

Sociálnej poisťovne je preukázané, že p. B. v čase dopravnej nehody plnil úlohy pre žalovaného v 1. rade a preto je pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade daná. K písomnej výpovedi p. B. zo dňa 7.1.2020 uviedol, že z nej vyplýva, že ujma žalobcov bola čiastočne zadosťučinená, keďže ako uvádza pán B. k predmetnému skutku sa dobrovoľne priznal. Tento skutok oľutoval, pričom z neho vyplynuli následky do jeho súkromného života a to najmä psychická bolesť nad tým, čo žalobcom spôsobil. Má za to, že na tieto následky do osobnostnej sféry p. B. ako škodcu v predmetnom prípade treba prihliadať a na základe toho tiež vyvodíť záver o ujme, ktorá bola žalobcom týmto činom spôsobená. Ďalej má za to, že z tejto svedeckej výpovede ako aj s príslušného registračného listu FO poskytnutého Sociálnou poisťovňou vyplýva, že predmetné motorové vozidlo, ktorým došlo k usmrteniu nebohého došlo v čase, kedy mal p. B. toto vozidlo prenechané žalovaným v 1. rade a k tomuto prenechaniu motorového vozidla došlo na účely výkonu činnosti v prospech žalovaného v 1. rade.

7.22. Žalobcovia (prostredníctvom právneho zástupcu) v priebehu konania vo svojich výpovediach uviedli, že zo znaleckého posudku vyplýva, že príčinou smrti nebohého bola mozgová smrť pri pomliaždení mozgu pri ťažkom pourazovom opuchu mozgu, ktorý nebohý utrpel pri dopravnej nehode a nie je možné skonštatovať, že by možné požitie alkoholu malo nejaký súvis so smrťou nebohého. Čo sa týka predložených plnomocenstiev, ktoré boli udelené spoločnosti Votum, tieto sú udelené na zastupovanie v súvislosti dopravou nehodou a nie v súvislosti s vymáhaním výživného. Ďalej uviedli, že z listu Sociálnej poisťovne zo dňa 10.6.2019 vyplýva, že vodič B. bol vedený v registri poistencov ako zamestnanec žalovaného v 1. rade a poukázali na to, že vyjadrenie žalovaného v 1. rade zo dňa 7.3.2019, v ktorom uviedol, že p. B. nikdy nemal uzatvorený žiadny pracovný vzťah so žalovaným v 1. rade ani nikdy pre neho nevykonával žiadnu pracovnú činnosť je nepravdivé a zavádzajúce v úmysle žalovaného v 1. rade vyhnúť sa následkom občianskoprávnej zodpovednosti v tomto konaní. K listu OR PZ zo 6.6.2019 uviedli, že držiteľom vozidla bola p. A. a vlastníkom vozidla bol M. finančné služby a s ohľadom na uvedené skutočnosti, ktoré sa zhodujú aj s výpoveďou žalovaného v 1. rade dňa 16.5.2019, žalovaného v 1. rade nezbavuje občianskoprávnej zodpovednosti. Poukázali na poskytnutie informácie zo sociálnej poisťovne zo dňa 19.11.2019, kde je uvedené, že vodič B. bol 1.6.2012 prihlásený ako dohodár u žalovaného v 1. rade. Dňa 5.6.2012 bol ku dňu 6.6.2012 odhlásený z dohody, dňa 5.6.2012 bol prihlásený ako zamestnanec a dňa 11.6.2012 bol zamestnávateľom zaslaný registračný list FO zrušenie prihlásenia. V súvislosti s oznámením Sociálnej poisťovne týkajúceho sa vodiča C. B. poukázali na zhodu medzi údajmi so Sociálnou poisťovňou a písomnou výpoveďou C. B., ktorú zaslal súdu 7.1.2020 a z ktorej jednoznačne vyplýva, že v čase dopravnej nehody 2.6.2012 nemal zapožičané osobné motorové vozidlo M. H. Z. W. pre osobné alebo súkromné účely a bolo mu pridelené na účely výkonu činnosti taxikára pre žalovaného v 1. rade a teda podľa názoru žalobcov je jednoznačné, že vodič B. v čase dopravnej nehody plnil úlohy pre právnickú osobu a z uvedeného dôvodu občianskoprávne sankcie na náhradu nemajetkovej ujmy pri analogickom použití § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka postihujú žalovaného v 1. rade. K rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.7.1998 uviedli, že v samotnom rozsudku je konštatované, že nebohý sa venoval výchove synov, mal s nimi dobrý vzťah, voľný čas trávil návštevami detí, čo nepoprela ani ich matka v rozvodovom konaní, pričom hlavnou príčinou rozvodu účastníkov tohto rozvodového konania nebol nezáujem ani zanedbávanie starostlivosti o maloleté deti zo strany nebohého. Hlavným dôvodom rozvodu boli manželské nezhody medzi manželmi a faktická nefunkčnosť ich manželského spoluzitia. Skutočnosť, že sa rodičia žalobcov rozvedli ako aj skutočnosť, že voči nebohému V. N. boli vedené exekučné konania na vymoženie výživného, žiadnym spôsobom relevantne nepreukazuje, že by bol osobný vzťah medzi otcom a synmi zlý.

7.23. Žalovaný v 1. rade v priebehu konania vo svojich výpovediach uviedol, že manželka bola držiteľkou motorového vozidla, ale vlastníkom bol M. leasing. J. firma používala uvedené vozidlo v predchádzajúcich dňoch, ale v ten deň zapožičal držiteľ vozidla p. B. vozidlo na súkromné účely. Toto vozidlo si požičal od súkromnej osoby, nemal dobrú znalosť ulíc. Viezol p. M. ako svojho budúceho kolegu, čiže nie je pravda, že viezol zákazníka. Nemal pracovnú zmluvu, nebol prihlásený v sociálnej poisťovni. Bol prihlásený od 1. do 6. júna v Sociálnej poisťovni, ale pracovná zmluva s ním podpísaná nebola, mala byť podpísaná 4.6.2012, ale keďže prišiel o vodičský preukaz, nebolo možné s ním túto zmluvu uzavrieť. Ďalej uviedol, že syn konateľa žalovaného v 1. rade odchádzal dňa 1.6.2012 t.j. v piatok na dovolenku a aby si uľahčil prácu, prihlásil p. B. dňa 1.6.2012 na Sociálnej poisťovni, hoci mal byť prihlásený až 4.6.2012, t.j. v pondelok. Keď TAXI TAXI zistila chybu, ktorú urobil syn pána A., poverenému pracovníkovi bolo uložené, aby to napravil, a aby ho zo Sociálnej poisťovne odhlásil. Z toho dôvodu po návrate z dovolenky dňa 5.6.2012 hodlal vykonať uloženú úlohu, odhlásiť ho. A tak dňa 5.6.2012 o 11:31 hod. opätovne urobil chybu a znovu ho prihlásil už prihláseného a keď to zistili, musel

to napraviť, takže o 12:24 hod. ho odhlásil. Na Sociálnej poisťovni niektorá z pracovníčok zistila túto chybu, že bol 2x prihlásený, upozornila ich na ňu dňa 11.6.2012 a z toho dôvodu vykonali zrušenie celého prihlásenia. Žalovaný v 1. rade uviedol, že z registračného listu FO má byť preukázané, že p. B. nebol prihlásený ako zamestnanec, nakoľko v kolónke 10 bol ako pracovný pomer uvedený, že je „neuvedený“. V spodnej časti tlačiva je vidieť dátumy a čas, kedy bol prihlásený a odhlásený a opätovne prihlásený a odhlásený. S menovaným B. bol oprávnený uzatvoriť pracovný pomer iba konateľ žalovaného v 1. rade, avšak s tým človekom sa nikdy nestretol a ani nevie ako vyzerá. Ďalej uviedol, že V. N. dostával dôchodok 171 € a podľa vyjadrenia žalobcov im vyplácal z neho 120 € mesačne. Celý ich život nemal peniaze na to, aby im vyplácal výživné a nie na to, aby im vyplácal nejaké vreckové. Z dokladov vyplýva, že V. N. nepracoval od 1999 až do 2005 a potom nastúpil 1.9.2005 do 30.11.2005 a potom do svojej smrti 7 rokov nikde nepracoval. Z rozsudku Okresného súdu Prievidza vyplýva, že sa rozviedli z popudu matky žalobcov, lebo V. N. sa opíjal, v čom pokračoval do svojej smrti. O maloleté deti sa nemal ako starať. Odtedy, ako sa rozviedli sa spolu nestýkali, čo len potvrdzuje, že spolu ako rodina nikdy nežili a ani sa tak nesprávali.

7.24. Súd sa oboznámil s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 13/2013.

8. Súd zamietol návrh žalovaného v 1. rade na vykonanie dokazovania a to opätovným výsluchom matky žalobcov C. ?. opätovným výsluchom žalobcov v 1. a 2. rade, zabezpečením vyjadrenia obvodného lekára, ku ktorému V. N. spádovo patril, prípadne aj jeho zubára (priebežný zdravotný stav, preventívne prehliadky a pod.), zabezpečením vyjadrenia OR PZ Prievidza a MsP Prievidza, kedy bol bezdomovec V. N. za asistencie polície vezený na pohotovosť v Bojniciach pre zranenia po bitke v období od roku 1996 až do roku 2012, zabezpečením vyjadrenia OR PZ Prievidza a Mestskej polície Prievidza, MsÚ Prievidza, k otázke bezdomovectva V. N. od roku 1997 do jeho smrti. Pokiaľ ide o opätovný výsluch matky žalobcov C. ?. súd mal za to, že vykonanie tohto dôkazu z hľadiska hospodárnosti konania nepovažuje za potrebné, nakoľko v priebehu konania bola táto svedkyňa vypočutá na pojednávaní dňa 16.5.2019; súd vykonanie takéhoto dokazovania považoval za nadbytočné a nevhodné. Pokiaľ ide o opätovný výsluch žalobcov v 1. a 2. rade, súd mal za to, že vykonanie tohto dôkazu z hľadiska hospodárnosti konania nepovažoval za potrebné, nakoľko v priebehu konania boli obaja žalobcovia vypočutí na pojednávaní dňa 7.3.2019, pričom žalovaný v 1. rade mal vedomosť o tom, že súd vykoná dňa 7.3.2019 výsluch žalobcov. Pokiaľ ide o vykonanie dôkazu - zabezpečenie vyjadrenia obvodného lekára, ku ktorému V. N. spádovo patril, prípadne aj jeho zubára (priebežný zdravotný stav, preventívne prehliadky a pod.), súd považoval takéto dokazovanie za neúčelné a nevhodné a mal za to, že zodpovedanie tejto otázky nesúvisí s predmetom sporu. Pokiaľ ide o vykonanie dôkazu - zabezpečenie vyjadrenia OR PZ Prievidza a MsP Prievidza, kedy bol bezdomovec V. N. za asistencie polície vezený na pohotovosť v Bojniciach pre zranenia po bitke v období od roku 1996 až do roku 2012, súd považoval takéto dokazovanie rovnako za neúčelné a nevhodné a mal za to, že zodpovedanie tejto otázky nesúvisí s predmetom sporu. Pokiaľ ide o zabezpečenie vyjadrenia OR PZ Prievidza a Mestskej polície Prievidza, MsÚ Prievidza, k otázke bezdomovectva V. N. od roku 1997 do jeho smrti, súd považoval takéto dokazovanie rovnako za neúčelné a nevhodné a poukázom na doteraz vykonané dokazovanie.

9. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

10. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

11. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

12. Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

13. Podľa § 15 Občianskeho zákonníka, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

14. Podľa § 16 Občianskeho zákonníka, kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

15. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

16. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

17. Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

18. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

19. Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

20. Podľa § 428 Občianskeho zákonníka, svojej zodpovednosti sa nemôže prevádzateľ zbaviť, ak bola škoda spôsobená okolnosťami, ktoré majú pôvod v prevádzke. Inak sa zodpovednosti zbaví, len ak preukáže, že sa škode nemohlo zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať.

21. Podľa § 429 Občianskeho zákonníka, prevádzateľ zodpovedá ako za škodu spôsobenú na zdraví a veciach, tak za škodu spôsobenú odcudzením alebo stratou vecí, ak stratila fyzická osoba pri poškodení možnosť ich opatrovať.

22. Podľa § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka, namiesto prevádzateľa zodpovedá ten, kto použije dopravný prostriedok bez vedomia alebo proti vôli prevádzateľa. Prevádzateľ zodpovedá spoločne s ním, ak takéto použitie dopravného prostriedku svojou nebalosťou umožnil.

23. Podľa § 450 Občianskeho zákonníka, z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd náhradu škody primerane zníži. Vezme pritom zreteľ najmä na to, ako ku škode došlo, ako aj na osobné a majetkové pomery fyzickej osoby, ktorá ju spôsobila; prihliadne pritom aj na pomery fyzickej osoby, ktorá bola poškodená. Zníženie nemožno vykonať, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne.

24. Podľa § 442 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škoda sa uhrádza v peniazoch; ak však o to poškodený požiada a ak je to možné a účelné, uhrádza sa škoda uvedením do predošlého stavu.

25. Podľa § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

26. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20191201>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

27. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

28. Podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá.

29. Podľa § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví.

30. Podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o PZP) poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

31. Podľa § 162 ods. 1 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len C. s. p.), súd konanie preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

32. Podľa § 162 ods. 3 C. s. p., o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

33. V prvom rade sa súd vysporiadal s návrhom žalovaného v 2. rade na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. c) C. s. p., ktorým žiadal, aby sa súd obrátil na Súdny dvor EÚ s prejudiciálnou otázkou v nasledovnom znení: „Je možné s ohľadom na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 vo veci C-22/12 (K. S. / T. W., A. S.), ako aj s prihliadnutím na princípy právnej istoty a zákazu retroaktivity vykladať čl. 1 ods. 1 smernice Rady 84/5/EHS v spojení s čl. 3 ods. 1 smernice 72/166/EHS tak, že na ich základe je vnútroštátny súd oprávnený uložiť poisťovni (ako súkromnému subjektu) v rámci poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel povinnosť poskytnúť pozostalým po obetiach dopravnej nehody spôsobenej poisteným poistné plnenie spočívajúce v náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do ich práva na rodinný a súkromný život napriek tomu, že vnútroštátne právo (čo v prípade Slovenskej republiky opakovane potvrdila rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) takýto nárok nezahŕňa do rozsahu poistného krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, v dôsledku čoho poisťovne v poistných zmluvách nezahrnuli tento nárok do rozsahu poistného krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a teda s týmto nárokom ani nekalkulovali pri určení výšky poistného na poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel?“. Súd s poukazom na citované ustanovenia C. s. p. návrh žalovaného v 2. rade na prerušenie konania zamietol v rozhodnutí vo veci samej, nakoľko mal za to, že tu nie je daný dôvod na prerušenie konania. K uvedenému záveru súd dospel najmä s poukazom na ustálenú judikatúru /uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 209/2016-389 zo dňa 26. apríla 2018/ podľa ktorej Súdny dvor EÚ v rozsudku, č. C-22/12, zaujal jednoznačný právny názor, podľa ktorého „článok 3 ods. 1 smernice Rady zo dňa 24.04.1972, č. 72/166/EHS, o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady zo dňa 30.12.1983, č. 84/5/EHS, o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 11.05.2005, č. 2005/14/ES, a článok 1, prvý odsek tretej smernice Rady zo dňa 14.05.1990, č. 90/232/EHS, o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej“. Na základe uvedených záverov sa tak súd nestotožnil s návrhom žalovaného v 2. rade na prerušenie konania a jeho návrh ako nedôvodný zamietol, pričom vzhľadom na to, že otázka požadovaná žalovaným v 2. rade už bola ustálená, nepovažoval za nutné a hospodárne podať návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie a konanie tak prerušiť.

34. Súd dáva do pozornosti, že v citovanom rozhodnutí sa súd taktiež vysporiadal s otázkou pojmu „škoda“, pričom z bodu 55 odôvodnenia označeného rozsudku č. C-22/12 vyplýva, že pojem „škoda“ treba vykladať extenzívne v tom zmysle, že zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, spočívajúci v zásahu do práva na súkromný a rodinný život, spôsobený usmrtením blízkej osoby pri prevádzke dopravných

prostriedkov. Súdny dvor EÚ totiž nehovorí o samostatnom, od pojmu „škoda“ oddelenom pojme nemajetkovej ujmy, ale o škode z dôvodu nemajetkovej ujmy. Z takto formulovaného slovného spojenia je zrejmé, že aj v prípade nemajetkovej ujmy ide o škodu. Súdny dvor EÚ zistil, že sú splnené všetky predpoklady na subsumpciu nemajetkovej ujmy pod termín „škoda“ a následné zabezpečenie jej poistného krytia. Jeho rozhodnutie pritom treba interpretovať ako celok, t.j. vo svetle úvah, stanovísk a právnych záverov nachádzajúcich sa v jeho odôvodnení, a nie izolovane, sústrediac sa len na časti právnej vety obsiahnutej vo výroku rozhodnutia. Pri výklade pojmu „škoda“ pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. je nutné vychádzať z jej chápania ako škody nielen majetkovej, ale aj nemajetkovej. Následne platí, že pokiaľ vnútroštátne (slovenské) právo pri dopravných nehodách upravuje zodpovednosť poisteného v dvoch právnych inštitútoch, a to v inštitúte zodpovednosti za škodu a v inštitúte zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musia byť oba tieto druhy zodpovednosti predmetom poistného krytia (k tomu rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 27.02.2018, sp. zn. 6 Cdo 143/2017). K totožnému právnemu názoru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutí zo dňa 31.07.2017, sp. zn. 6 M Cdo 1/2016, v ktorom vyslovil, že pojem „škoda“ je pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. potrebné vykladať eurokonformne, pretože citovaný zákon bol výsledkom transpozície smerníc EÚ, nahradených smernicou Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 16.09.2009, č. 2009/103/ES. Hoci táto smernica nedefinuje pojem „škoda“, z jej textu je zrejmé, že používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho najvyšší súd vyvodil, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú a aj nemajetkovú. Oba vyššie prezentované právne názory najvyššieho súdu pritom nadväzovali na stanoviská vyslovené ústavným súdom v uznesení zo dňa 11.10.2016, sp. zn. III. ÚS 666/2016, ako i v uznesení zo dňa 17.08.2016, sp. zn. I. ÚS 474/2016. Ústavný súd v nich zdôraznil, že hoci SDEÚ nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Prihliadal pritom na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody je predmetom povinného zmluvného poistenia podľa zákona č. 381/2001 Z.z.

35. Súd vyhodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo a dospel k záveru, že žaloba žalobcov je čo do nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch dôvodná.

36. Žalovaný v 1. rade v konaní namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný, avšak súd sa s uvedeným argumentom nestotožnil a dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade je v predmetnom konaní pasívne vecne legitimovaný. K uvedenému záveru súd dospel na základe vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že C. B., nar. XX.XX.XXXX bol evidovaný u zamestnávateľa TAXI TAXI red cars s.r.o., teda u žalovaného v 1. rade, v období od 1.6.2012 do 6.6.2012 ako zamestnanec na dohodu podľa § 4 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Uvedená skutočnosť bola preukázaná z listu Sociálnej poisťovne zo dňa 10.6.2019, ktorá súdu zároveň oznámila, že spoločnosť TAXI-TAXI red cars s.r.o., IČO: 45 422 915 evidujú ako zamestnávateľa od 31.3.2010 do trvá podľa § 7 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. Rovnaké skutočnosti boli potvrdené aj písomnou svedeckou výpoveďou svedka C. B., ktorý uviedol, že po telefonickom rozhovore s p. A. 31.5.2012 sa do hodiny stretli na stanovisku taxi služby, konkrétne na parkovisku nábytku Z. v Prievidzi, kde sa svedok preukázal občianskym a vodičským preukazom a asi po 15 minútach bol prijatý ústnou dohodou s nástupom 1.6.2012 piatok o 7,00 hod. ráno. Písomná pracovná zmluva mu bola pánom A. prisľúbená v dohľadnej dobe. Podmienkou bolo sa v tento deň ešte raz dostaviť na toto parkovisko (31.5.2012) v čase o 18,45 z dôvodu zaškolenia práce s tachometrom. Keďže všetky taxíky boli v teréne, taktiež mu malo byť vysvetlené a ukázané preberanie motorových vozidiel do nočnej zmeny. Ďalší deň 1.6.2012 ráno o 7,00 hod. nastúpil do pracovnej služby ako vodič taxikár. Dňa 2.6.2012 mal motorové vozidlo M. H. pridelené o 7,00 hod. ráno pánom A. na účel ako vodič taxikár pre spoločnosť TAXI-TAXI red cars s.r.o. V čase dopravnej nehody túto činnosť svedok riadne vykonával. Predmetné motorové vozidlo nemal zapožičané pre svoje súkromné účely. Uvedené skutočnosti boli preukázané aj z obsahu pripojeného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 13/2013, a to konkrétne zo zápisnice o výsluchu obvineného C. B. zo dňa 1.10.2012. Tvrdenie žalovaného v 1. rade, že nezamestnával C. B. tak s poukazom na vyššie uvedené neobstojí.

V danom prípade nie je podstatné, či C. B. so žalovaným v 1. rade uzatvoril alebo neuzatvoril pracovnú zmluvu avšak vzhľadom na uvedené skutočnosti je zrejmé, že C. B. vykonával pracovnú činnosť pre žalovaného v 1. rade (ako „dohodár“) a v čase nehody dňa X.X.XXXX mal motorové vozidlo M. H. pridelené o 7,00 hod. pánom A. za účelom ako vodič taxikár pre spoločnosť TAXI-TAXI red cars s.r.o. Taktiež nebolo preukázané, že motorové vozidlo mu bolo zapožičané na súkromné účely. Rovnako je aj bezpredmetné že držiteľkou predmetného motorového vozidla bola V. A., resp. že vlastníkom je M. leasing, pretože pre posúdenie spornej otázky pasívnej legitímácie bolo preukázané, že C. B. vykonával v čase nehody dňa X.X.XXXX pracovnú činnosť pre žalovaného v 1. rade na dohodu.

37. Žalovaný v 2. rade v konaní namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný, avšak súd sa s uvedeným argumentom rovnako nestotožnil a s poukazom na ustálenú judikatúru dospel k záveru, že žalovaný v 2. rade, ako poisťovňa, je v predmetnom konaní pasívne vecne legitimovaný. Pre posúdenie otázky pasívnej legitímácie poisťovne je rozhodujúce riešenie otázky, čo treba rozumieť pod pojmom škoda (použitým v zákone o PZP). Pre účely tohto zákona treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj nemajetkovú ujmu, ktorej náhrada patrí pozostalým (po blízkej osobe, usmrtenej pri dopravnej nehode v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla) z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv, spočívajúci v zásahu do ich práva na súkromný a rodinný život. Účelom poistenia za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel je zmierniť dôsledky škôd, ku ktorým došlo v súvislosti s touto prevádzkou. Aj podľa dôvodovej správy k zodpovednostnému zákonu je usmrtenie pri dopravnej nehode najzávažnejším dôsledkom tejto udalosti. Pokiaľ podľa súdnej praxe usmrtenie pri dopravnej nehode vyvoláva nielen občianskoprávnu zodpovednosť za škodu, ale aj občianskoprávnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv, musí byť aj táto zodpovednosť predmetom poistného krytia. Ak by náhrada nemajetkovej ujmy pozostalých nemala byť predmetom poistného krytia, prinášalo by to značné majetkové riziko subjektov zodpovedajúcich za takúto nemajetkovú ujmu, ktoré by v individuálnych prípadoch mohlo viesť aj k ich bankrotu. Zároveň by to však mohlo znamenať aj neistotu pozostalých v tom smere, či im prisúdená náhrada bude aj skutočne poskytnutá, resp. riziko, že v prípadoch insolvenčie (platobnej neschopnosti) zodpovedného subjektu táto nebude vymožiteľná. Neprijateľnosť týchto dôsledkov vyžaduje extenzívnu interpretáciu pojmu škoda pre účely zákona o PZP tak, že doň patrí aj náhrada nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv pozostalých a teda že aj táto náhrada je predmetom poistného krytia. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov totiž nemožno opomíňať ich účel a zmysel, pričom platí, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale sa od neho smie (a dokonca musí) odchýliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť a pod. /porov. R 61/2018 Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 8/2018/. Pri výklade pojmu škoda pre účely zákona o PZP treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve. Škodou pre účely zákona o PZP je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. S poukazom na vyššie uvedené závery má súd za to, že ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP je potrebné vyložiť tak, že zodpovednosť za škodu kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostalí môžu tieto nároky uplatniť voči poisťovateľovi a preto žalobcom vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému v 2. rade, ktorú v zmysle § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP kryje poistenie zodpovednosti za škodu.

38. Žalovaný v 2. rade v priebehu konania vzniesol námietku premlčania odvolávajúc sa na ust. §-u 106 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a § 15 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. z dôvodu, že podľa jeho názoru žalobcovia podali žalobu na súd po uplynutí 2 ročnej subjektívnej premlčacej doby, nakoľko žalobu podali dňa 2.6.2015, pričom z nej vyplýva, že zamestnanec žalovaného v 1. rade spôsobil dopravnú nehodu dňa X.X.XXXX, v dôsledku ktorej otec žalobcov zomrel dňa X.X.XXXX; Okresný súd Prievidza na verejnom zasadnutí dňa 26.2.2013 schválil dohodu o vine a treste a preto sa žalobcovia museli najneskôr dňa 26.2.2013 na verejnom zasadnutí dozvedieť o škode v zmysle § 106 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 381/2001 Z. z. a o tom kto za ňu zodpovedá. Súd po preskúmaní vecí dospel k záveru, že námietka premlčania žalovaného v 2. rade je nedôvodná, nakoľko počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady nemajetkovej ujmy je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. V prejednávanej veci bolo preukázané, že neoprávneným konaním zamestnanca (vodiča) žalovaného v 1. rade bolo zasiahnuté do práva na život otca žalobcov, ako aj do práva na súkromie a rodinný život žalobcov. Zásah do práv žalobcov nastal

momentom smrti ich otca a ktorého následky v podobe rôznej formy citovej ujmy (traumy, smútku a straty blízkej osoby a nemožnosti ďalšieho spoločného života s blízkou osobou) u žalobcov stále pretrvávajú. Otec žalobcov zomrel dňa X.X.XXXX, pričom trojročná premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom; t.j. 5.6.2012. Premlčacia doba by tak uplynula dňa 5.6.2015. Žalobcovia teda podali dňa 2.6.2015 žalobu na súde včas.

39. Po ustálení pasívnej vecnej legitímácie, vysporiadaní sa s námietkou premlčania a návrhom na prerušenie konania, súd pristúpil k určaniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy, pričom vychádzal z okolností, ktoré spočívali v intenzite vzťahu žalobcov s ich zomrelým otcom, vekom zomrelého a pozostalých, hmotnej závislosti pozostalých a zomrelého a prípadne v poskytnutí inej satisfakcie. Pre určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy bola kvalita vzájomného vzťahu kľúčová. Psychická bolesť zo straty blízkeho človeka je vnímaná ako neznesiteľná, fyzická, obmedzujúca ostatné aktivity pozostalého, veľakrát prerastajúca až do duševného ochorenia. Pri zohľadnení veku sa rozlišuje miera straty maloletého dieťaťa jeho rodičmi, strata rodiča jeho deťmi alebo strata osoby dôchodkového veku jeho vnúčatami. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom aj to, aby jej výška odrážala všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti a preto je nutné použiť aj princíp proporcionality.

40. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd prihliadal na námietky žalovaných v kontexte vykonaného dokazovania. Žalovaný v 2. rade správne namietal, že z výsluchu žalobcov vyplynulo, že v čase smrti ich otca žalobcovia nebývali v spoločnej domácnosti so svojim otcom. S otcom sa síce stretávali, no nie na dennej báze. Taktiež poukázal na priamy rozpor medzi tvrdeniami uvádzanými žalobcami a písomnými dôkazmi predloženými žalovaným v 2. rade. Obaja žalobcovia uviedli, že ich nebohý otec si riadne plnil vyživovaciu povinnosť voči nim. Tieto tvrdenia sa však nezakladajú na pravde, nakoľko samotná zástupkyňa žalobcov (p. C. konajúca v mene spoločnosti M. CO, a.s.) v e-maily zo dňa 3.12.2013 uvádza, že nebohý „nepracoval (viď doklad o exekúcii) a na výživu detí neprispieval.“ Rovnakú skutočnosť potvrdzuje aj plnomocenstvo zo dňa 2.12.2011 udelené zo strany žalobcu v 1. rade p. C. Y. za zastupovanie v exekučnom konaní za účelom vymoženia výživného. Ďalej poukázal na to, že z vykonaného dokazovania (konkrétne zo znaleckého posudku založeného do spisu) vyplynulo, že nebohý p. V. N. mal v čase poistnej udalosti nezhojené rany v dutine lebečnej vypovedajúce o úraze hlavy ešte pred dopravnou nehodou zo dňa X.X.XXXX. Liečba tohto zranenia si pritom vyžaduje úplnú abstinenciu, ktorú nebohý evidentne nedodrжал, keďže v čase jeho smrti bol zistený obsah alkoholu vo výške cca 1 promile. Taktiež žalovaný v 2. rade poukázal na osobu škodcu, jeho postoj k spôsobenej ujme a dopad udalosti do jeho osobného života. Hoci škodca (vodič - p. C. B.) v predmetnom prípade nebol žalovaný, poukázal na skutočnosť, že v zmysle jeho písomnej výpovede sa p. C. B. k skutku (ktorý bol predmetom trestného konania pod sp. zn. 2T/13/2013) priznal dobrovoľne, oľutoval ho a svoju ľútosť vyjadril aj samotným žalobcom. Navyše, tento skutok v ňom zanechal psychické následky, na základe čoho mal problém opätovne viesť normálny život. Súd považoval uvedené námietky za dôvodné, pričom zároveň dodáva, že z obsahu spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T 13/2013 (zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného V. N. zo dňa 3.10.2012) vyplýva, že sám žalobca v 1. rade uviedol, že otec ešte pred pol rokom žil normálnym životom, bol záhradníkom, býval v Bojniciach na slobodárňach na ul. K. a potom to s ním išlo dolu vodou, začal požívať alkoholické nápoje, začal sa túlať a žalobca v 1. rade s ním stratil kontakt, stretli sa viac menej náhodou v obchode, avšak pravidelne sa nestretávali. Na druhej strane však súd zároveň uvádza, že z výpovedí žalobcov a svedkov C. ? a W. N. podporených fotodokumentáciou žalobcov s ich otcom mal preukázané, že napriek rozvodu rodičov žalobcov a problémom otca žalobcov s alkoholom boli vzťahy medzi žalobcami a ich nebohým otcom relatívne dobré, a to najmä v období, kedy boli žalobcovia ešte maloletí. S ich otcom absolvovali výlety do prírody, ZOO, vykonávali spoločne športové aktivity - futbal, tenis. Lekárskou správou zo dňa 15.5.2019 bolo preukázané, že žalobca v 2. rade sa liečil pre reaktívnu adaptačnú poruchu v psychiatrickej ambulancii V. F. S. od 14.3.2013 do 30.3.2017, avšak v konaní nebolo preukázané, že uvedená porucha nastala v dôsledku straty otca žalobcov. Skutočnosti uvádzané žalovaným v 1. rade, že V. N. nikde nepracoval, opíjal sa alkoholom a fetoval chemické riedidlá, prespával s ďalšími bezdomovcami medzi Plážovým kúpaliskom a riekou Nitrou v Prievidzi, v konaní preukázané neboli. Preukázané však bolo, že žalobcovia sa dlhšiu dobu s ich otcom nekontaktovali a stretávali sa len náhodne. Uvedené skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania tak viedli súd k záveru, že primeraná výška nemajetkovej ujmy vyjadrená v peniazoch je v prospech žalobcu v 1. rade v sume 7.000 € a rovnako v prospech žalobcu v 2. rade v sume 7.000 €. Z dokazovania síce na jednej strane vyplynulo, že vzťahy žalobcov s ich nebohým otcom boli relatívne dobré, avšak najmä v ich útlejšom veku, no na strane druhej súd nemal dostatočne preukázané, že

pevné citové väzby medzi žalobcami a ich otcom pretrvávali aj v neskoršom veku žalobcov až do smrti ich otca. Taktiež nebolo preukázané, že zo strany žalobcov existoval intenzívny záujem o ich otca v tomto neskoršom období, prípadná snaha pomôcť otcovi s problémami s alkoholom alebo bývaním. Súd nemá pochybnosti o smútku žalobcov zo straty ich blízkej osoby, avšak vzhľadom na už vyššie uvedené je zrejmé, že intenzita a kvalita vzťahu, ktorú súd považoval v tomto prípade za kľúčovú, nie je v takom rozsahu, aby súd mohol žalobcom priznať nimi požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd postupoval nielen podľa vlastnej úvahy po vyhodnotení vykonaných dôkazov, ale taktiež v súlade s princípom proporcionality, keď súd porovnal výšku priznaných súm nemajetkovej ujmy v iných obdobných prípadoch, napr. rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7C 276/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co 315/2012; rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 5C 312/2014 a ďalšie rozhodnutia slovenských súdov.

41. Súd zdôrazňuje, že v danom prípade ide o civilné sporové konanie, ktoré kladie dôraz na kontradiktórnosť posilnenú účinnosťou novej procesnej úpravy, kedy dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností zaťažuje tú stranu sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, súd za stranu nevyhľadáva dôkazy, a v zásade ani nevykonáva dôkazy nad mieru procesných návrhov strán sporu. Dôkazné bremeno spočíva v splnení dôkaznej povinnosti v tom smere, že strana označí dôkazy, resp. predloží dôkazné prostriedky na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení. Strana sporu, ktorá neoznačí dôkazné prostriedky a tým nepreukáže pravdivosť tvrdení, neunesie dôkazné bremeno a musí znášať nepriaznivé následky dôkaznej povinnosti.

42. Záverom možno zhrnúť, že súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný v 1. rade je v konaní pasívne vecne legitimovaný, keďže pre neho vodič C. B. vykonával v čase nehody dňa 2.6.2012 pracovnú činnosť na dohodu; žalovaný v 2. rade je v konaní pasívne vecne legitimovaný, keďže ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP je potrebné vyložiť tak, že zodpovednosť za škodu kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a pozostalí môžu tieto nároky uplatniť voči poisťovateľovi. Ďalej súd ustálil, že nárok žalobcov nie je premičaný a taktiež mal súd za to, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy súd ustálil sumou 7.000 € pre žalobcu v 1. rade a 7.000 € pre žalobcu v 2. rade a to na základe vlastnej úvahy v kontexte s rozsiahlym dokazovaním vykonaným v predmetnom konaní. Vo zvyšnej časti nároku žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy (13.000 € pre každého žalobcu), súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

43. Vzhľadom na to, že v konaní bolo vykonané pomerne rozsiahle dokazovanie, súd sa ďalej podrobnejšie nezaoberal ďalšími vykonanými dôkazmi a tvrdeniami strán sporu, nakoľko by to nebolo nad rámec už uvedených skutočností potrebné, prípadne ide o také námietky, ktoré nemajú súvis s prejednávanou vecou. Na viac súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). Odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať tak odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (rozhodnutie ÚS SR sp.zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09).

44. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 C. s. p. v spojení § 262 ods. 1 C. s. p. S poukazom na charakter prejednávanej veci a predmet sporu, súd priznal žalobcom v 1. a 2. rade voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko súd skúmal úspech vo veci čo do právneho základu, pričom výška nemajetkovej ujmy je len druhotná a nadväzujúca. Rozhodujúcou bola skutočnosť, že v danom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov a preto ak bolo nepriznanie (hoci v časti) náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch dané úvahou súdu, tak aj v prípade, keď mali žalobcovia formálne úspech len čiastočný, prichádza do úvahy plná náhrada trov konania; t.j. v rozsahu 100% /uznesenie Ústavného súdu SR z 15.12.2009, sp. zn. II. ÚS 418/09-22/.

45. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie v časti výroku súdu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania (I. výrok).

Proti tomuto rozsudku vo zvyšnej časti výrokov (II., III., IV., V., VI. výrok) je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, na Okresnom súde Bratislava IV.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C. s. p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C. s. p.).

Ak povinní dobrovoľne nesplnia, čo im ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnení môžu podať návrh na vykonanie exekúcie.